

Η επιθυμία ελέγχου του γυναικείου σώματος, ειδικά όσον αφορά την αναπαραγωγική του λειτουργία, υπήρξε **ανέκαθεν πρόσφορο έδαφος για κοράκια**. "Όλοι οι στυλοβάτες του έθνους", εκκλησία, οικογένεια και μαζί η επιστήμη, **ανεξάρτητα από τις διαφορές τους, συμφωνούσαν στο εξής: ο προορισμός της γυναίκας είναι να γεννάει παιδιά**. Και ήταν οι ίδιες οι γυναίκες, μέσα από αυτόνομες κινήσεις, κυρίως τη δεκαετία του '70, που διεκδίκησαν το δικαίωμά τους και μεταξύ των άλλων απαίτησαν το αυτονόητο, να ορίζουν οι ίδιες το σώμα τους, να αποφασίζουν αυτές αν, πότε και πόσα παιδιά θα κάνουν.

Στην Ελλάδα, από τις 2 Ιουλίου του 1986 επιτρέπεται η διακοπή της κύησης? η νομιμοποίηση των εκτρώσεων όμως δεν παραχωρήθηκε έτσι απλά. Η τότε σοσιαλιστική κυβέρνηση έπρεπε να εξευρωπαϊστεί, αλλά οι μεταρρυθμίσεις που θεσμοθέτησε ήρθαν να απαντήσουν σε όσα είχε θέσει το φεμινιστικό κίνημα της εποχής. Πολλές ήταν οι ομάδες γυναικών που με διαδηλώσεις, προκηρύξεις και άλλες δυναμικές κινήσεις **εναντιώθηκαν στην κατεστημένη ηθική**. Πόσο έχουν αλλάξει τα πράγματα είκοσι, και, χρόνια μετά;

Κατά γενική ομολογία, το να κάνει κάποια έκτρωση δεν θεωρείται έγκλημα? παραμένει όμως μια ενοχοποιημένη επιλογή, που έχει να κάνει και με τη σεξουαλικότητά της. Ειδικά αν είναι μικρής ηλικίας, πέρα από το ότι φοβάσαι αν θα το μάθουν οι γονείς σου, η οικονομική εκμετάλλευση από τα υπέρογκα ποσά μιας τέτοιας επέμβασης είναι γεγονός.

Κι όταν βρεις τα λεφτά, έχεις και τους φασίστες με τις άσπρες ποδιές που προσπαθούν ως και την τελευταία στιγμή να σου αλλάξουν γνώμη. Το ίδιο προσπαθούν διάφορες μκο, και κυρίως της εκκλησίας. "Ο Σύλλογος Αγέννητου Παιδιού" είναι μία από αυτές. Μια ματιά στην ιστοσελίδα του μας βοηθάει να δούμε περί τίνος πρόκειται. Με ενημερωτικά έντυπα όπου το έμβryo μιλά σε πρώτο πρόσωπο και αναρωτιέται τι θα του συμβεί: "Μήπως θα με απορροφήσουν με σαλιμένα, όπως η ηλεκτρική σκούπα τα σκουπίδια; [...] Μήπως θα με κομματιάσουν ζωντανό, μέσα στην κοιλιά της μητέρας μου, μ' ένα τροχιασμένο γυριστό μαχαίρι; [...] Μήπως ο γιατρός, με μια σύριγγα, αναρροφήσει λίγο αμνιακό υγρό να εκκύσει αλάτι που θα με κάψει ζωντανό; Τότε θα πονάω φρικτά, ώρες και ώρες, ώσπου να ξεψυχήσω!", με την απειλή ψυχικής κατάρρευσης και αιώνια κόλασης και με τις χιλιάδες επιβεβαιωμένες βιολογικές επιπλοκές που θα παρουσιάσει στη μετέπειτα ζωή της, **αντιμετωπίζουν τη γυναίκα ως έναν στυγερό δολοφόνο**.

Η εν λόγω ιστοσελίδα φιλοξενεί και διάφορα άλλα μπουμπούκια της εγχώριας διανόησης. Κύριο άρθρο για το δημογραφικό είναι η **φασιστομαλακία του δόκτορος Μαστρογιάννη με τίτλο: "Σβήνει σιγά σιγά η ελληνική φυλή"**. Εκεί διαβάζουμε: "Βασική επίπτωση της δημογραφικής κρίσεως είναι η ποσοτική και ποιοτική αποδυνάμωση της εθνικής μας άμυνας: η μείωση του αριθμού των κληρωτών, η συνεχής παράταση της στρατιωτικής θητείας και η αντισταθμιστική αύξηση των στρατιωτικών δαπανών. Έτσι μειώνουμε το ανθρώπινο αμυνικό δυναμικό της Πατρίδας μας, που αποτελεί βασικό ψυχολογικό παράγοντα για την αποτροπή της τουρκικής βουλμίας και απειλής, και διευρύνουμε για το 2020 έτος το χάσμα μεταξύ των δύο χωρών στην αναλογία 1 προς 10. Σήμερα είμαστε 10.000.000 Έλληνες και 50.000.000 Τούρκοι". Το άρθρο του είναι και λίγο πιο παλιό, διαφορετικά θα μιλούσε για όλους αυτούς τους ξένους που έχουν έρθει να μείνουν εδώ και γεννοβολάνε. **Αν δεν είναι φασίστας αυτός, τότε ποιος είναι;** Και για όλα αυτά φτάνει η χαλάρωση της θρησκευτικής πειθαρχίας, οι προγαμιαίες σχέσεις, η αντισύλληψη και οι εκτρώσεις. Ο ίδιος αναρωτιέται τάχα αν η δουλειά της πωλήτριας ή της εργάτριας είναι περισσότερο παραγωγική από την αποστολή της μητέρας.

Μην κλαίτε, αν δεν βρεθούν αρκετοί Έλληνες για να υπερασπιστούν το έθνος, υπάρχουν πολλοί φασίστες γύρω σας. Κι όσο για μας, το σώμα μας μάς ανήκει, **δεν θέλουμε άλλους επίδοξους προστάτες ούτε άλλα πειράματα πάνω του**. Και για να θυμηθούμε ένα παλιό σύνθημα:

Έξω οι νόμοι από το κορμί μας

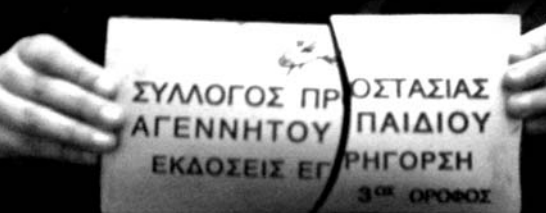


Υπάρχει μια μυστήρια άποψη από όσους περνάνε μέσα από τους επαναστατικούς κύκλους, για κάποιο λόγο νομίζουν πως ό,τι είπαν, ό,τι γράψαν, ό,τι έκαναν, είναι μια προσωπική τους υπόθεση. Πως είναι κάτι που μπορούν να το πάρουν μαζί τους, να το κλείσουν σε συρτάρια, να το κάνουν μια προσωπική ανάμνηση.

Ό,τι κόβεται όμως από το παρελθόν μάς κόβει και από το μέλλον. Και για αυτό είμαστε όλοι βυθισμένοι στα διανοητικά μας σκοτάδια.

Σε πείσμα των καιρών, η έκδοση "πολιτικές αφίσες σε άσπρο μαύρο φόντο" από τις εκδόσεις "επαναστατικοποίηση" κάνει το ακριβώς αντίθετο. Διατηρεί ένα μικρό κομμάτι μνήμης στο φως. Μπορεί να μοιάζει λίγο αλλά είναι γιγάντιο. Εκδόσεις σαν αυτές είναι το μέλλον του παρελθόντος.

Όποιος ψάξει, θα το βρει σε καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, ψαγμένα βιβλιοπωλεία και στην κατάληψη της λέσχης κατασκόπων του 21ου αιώνα, στη Φυλής και Φερρών κοντά στην πλ. Βικτωρίας, 19.00 και Σάββατο 12.00-16.00)



είναι και πολύ χαλάρα, όπως κυνηγά κοράκια



Αφίσες



#7, Ιούνιος-Ιούλιος '08



ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ...

Δηλαδή εσείς περιμένατε να δείτε τίποτα κανόνια ;

Η επέτειος θάβει τη μνήμη

Ο χρόνος αιχμαλωτίζεται σε ένα βαζάκι με φορμόλη, για να είναι απρόσιτος και για αυτό μυθοποιημένος. Τα γεγονότα καθαρίζονται προσεκτικά από κάθε "ύποπτη" σκιά κι έτσι, αποκομμένα από το ιστορικό - δηλαδή, κοινωνικό και πολιτικό- πλαίσιο που τα γέννησε, προσφέρονται για κατανάλωση. Άλλοι θρέφουν με αυτά τη νοσταλγία τους για "εκείνα τα χρόνια", άλλοι στηρίζουν τις αυταπάτες τους στη μαγεία της εξέγερσης κι άλλοι βγάζουν ακόμη λεφτά περιφέροντας τα κουφάρια των αναμνήσεών τους και της ίδιας τους της ύπαρξης. Ο αξιοθρήνητος Κον Μπετίντ, ο πρώην "κόκκινος Ντάνι", όπως και τα άλλα λουλούδια της συνομοταξίας του, προσφέρουν υπηρεσίες στον μηχανισμό του θεάματος και διεκδικούν επάξια τον τίτλο του επετειακού κλόουν. **Ο Μάης του '68 έχει μπει, για τα καλά, στο μαυσωλείο.**

Τόσες χιλιάδες λέξεις για να μην ειπωθεί τίποτα, τόσα αφιερώματα για να μη θυμάται κανείς το παραμικρό. Τόσες αναλύσεις και τόσα υμνολόγια για να μην αναλάβει κανείς τις ευθύνες του. Γιατί πόσο ανεύθυνη είναι η γαλλική κοινωνία που στις 30 Ιούνη του '68 ψήφισε τη δεξιά, αναγνωρίζοντας τον στρατηγό Ντε Γκωλ ως Πατέρα-προστάτη; Πόσο ανεύθυνοι είναι όλοι αυτοί που από "εμπρηστές των οδοφραγμάτων" επέλεξαν να ξεπουληθούν ή στην καλύτερη να ιδιωτεύσουν;

Απάντηση σε τέτοια ερωτήματα δεν έδωσε κι ούτε πρόκειται να δώσει ποτέ καμία επέτειος, καμία επανάληψη άνευρων και ανώδυνων διηγήσεων, όπου τα γεγονότα δεν ακολουθούν λογική σειρά, αλλά εμφανίζονται σαν νεκρές στιγμές μιας άγνωστης εποχής.

Απάντηση μπορεί να δώσει μόνο η συλλογική, ταξική μνήμη που συντηρεί την οργή των προλετάρων και τους κάνει να συνειδητοποιήσουν ποιοι και με ποιους είναι. Η μνήμη που δεν διστάζει να αναγνωρίσει τα λάθη, αλλά αντίθετα τα τονίζει με τη μεγαλύτερη ειλικρίνεια, που δεν αναπλάθει το παρελθόν ούτε κατασκευάζει μύθους με δράκους. **Η μνήμη στα χέρια των από κάτω είναι εργαλείο και όπλο, όπως είναι η επέτειος στα χέρια των από πάνω...**

Οδοφράγματα στο Παρίσι του '68. Ένας από αυτούς θα έχει γίνει βουλευτής σε 10 χρόνια, αλλά οι σύντροφοί του δεν τον έχουν καταλάβει ακόμη για να τον αρχίσουν στις σφαλιάρες.



Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει διαμελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολιτοποιούν την ανδρόμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφικός του εμπόρευματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που "εμφανίζεται ένας στρατιώτης": ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος. P.K.-A.Φ.

Το σχιζό είναι ένα έντυπο δρόμου που μοιράζεται χέρι με χέρι σε 1.500 αντίτυπα στους δρόμους της αθήνας. Κι αυτό γιατί επιλέγουμε να δράσουμε ενάντια σε κάθε είδους μεσολάβηση στα πλαίσια του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού, στο βαθμό που μας αναλογεί. Αποτελεί μια έκδοση της πολιτικής ομάδας ΣΑΧ. Αν δεν το βρείτε, θα σας βρει αυτό!

e-mail:
saxgk@yahoo.gr

ελλάδα ΣΚΑΣΕ!

Εκλογές που εξελίχτηκαν όπως περίπου αναμενόταν: ένας νεκρός από πυρά της αστυνομίας, εννέα τραυματίες, ένοπλοι με καλάσνικοφ στο δρόμο, κάλπες που είχαν κλαπεί από το προηγούμενο βράδυ, μαζική συμμετοχή αλβανοφώνων του Κοσόβου, οι οποίοι εμφανίστηκαν με ταυτότητες της Μακεδονίας... Νίκη (όπως επίσης αναμενόταν) του εθνικιστή Νικόλα Γκρουέφσκι που πολλοί παραλληλίζουν με τον αλήστου μνήμης Μιλόσεβιτς. Φιλοδοξίες μερίδας αλβανοφώνων για προσάρτηση του βόρειου τμήματος στο Κόσοβο. Τοπικές μαφίες που διακινούν ανθρώπους, όπλα και ναρκωτικά, όντας τα πραγματικά αφεντικά της περιοχής. Μέσος μηνιαίος μισθός 150 με 250ε Βαλκανικές καταστάσεις, δηλαδή, οι οποίες θα μπορούσαν να προκαλέσουν εγκεφαλικό βραχυκύκλωμα σε έναν φιλήσυχο βορειοευρωπαίο...

Υπάρχει όμως σε αυτή την "ανορθολογική" χερσόνησο και μια "νηφάλια δύναμη"* που κάνει τα κουμάντα της και ταυτόχρονα καταφέρνει να παρουσιάζεται ως θιγμένη. Και πώς αλλιώς θα γινόταν, αφού η Μακεδονία θεωρείται (είτε κρυφά είτε φανερά) ελληνική ενδοχώρα, ενώ την ίδια στιγμή βρίσκεται στο στόχαστρο των εθνικιστικών παραληρημάτων και του μεγαλοϊδεατισμού της πλειοψηφίας της ελληνικής κοινωνίας;

ΣΚΕΨΟΥ ΣΑΝ ΕΡΓΑΤΗΣ

Κι αν είναι αλήθεια πως αρκεί να απλώσεις το χέρι και θα πιάσεις καμιά 10ρια καταναλωτικές οργανώσεις, είναι επίσης αλήθεια πως πρέπει να ψάξεις πολύ για να βρεις μια δυναμική εργατική κινητοποίηση. Ενώ μας έχουν πρήξει με τα καθημερινά αφιερώματα στις ειδήσεις για την ακρίβεια, δεν υπάρχει ούτε ένας που να θυμίζει το προφανές: είτε μιλάμε για ακριβές τιμές είτε για χαμηλούς μισθούς μιλάμε για το ίδιο πράγμα.

Πάνε να μας πούνε, λες και είμαστε τίποτα μαλάκες, για διεθνείς συνθήκες, για πετρέλαια κλπ, κι όμως δεν χρειάζεται να πας μακριά για να δεις κάποιον που καθόλου δεν τον καλάνει η κατάσταση. Αρκεί να δεις το γραφείο του αφεντικού. **Μιλάμε για καταστάσεις όπου ο μισθός έχει χάσει τη μισή αξία του** μέσα στα τελευταία χρόνια κι εμείς καλούμαστε από τα κανάλια σε αφηρημένα μπουϊκοτάζ σαν αυτό που έγινε στις 15/5 ή βλακείες του τύπου "να μπουϊκοτάσουμε το ακριβό γάλα". Γιατί μας τα λέ-



Τίποτε το περίεργο, μιας και η ιδεολογία δεν είναι παρά το αναγκαίο καύσιμο για την επέλαση (με ευρώ ή σφαίρες, με banks ή tanks) του ισχυρού στα υπό κατάληψη εδάφη.

Το ελληνικό κράτος έχει ορισμένα καλά χαρτιά (ως μέλος της Ε.Ε και του ΝΑΤΟ, ως διαχειριστής μιας επικράτειας με τη συγκεκριμένη γεωπολιτική- μεταξύ ανατολής και δύσης- θέση) και επιλέγει πότε και με ποιον τρόπο θα τα "αξιοποιήσει". Εκμεταλλευόμενο, έτσι, τις όποιες τρύπες αφήνουν πίσω τους οι ενδοκαπιταλιστικοί

ανταγωνισμοί, κυρίως μεταξύ Η.Π.Α και Ρωσίας, (η περίπτωση του σχεδιαζόμενου αγωγού Μπουργκάς-Αυλώνα που θα περνούσε από τη Μακεδονία είναι ενδεικτική, καθώς όλοι, μικροί και μεγάλοι πρωταγωνιστές στο παιχνίδι της ενέργειας, ήθελαν να έχουν λόγο, να ανοιγοκλείνουν, με άλλα λόγια, τη στρόφιγγα με βάση τα συμφέροντά τους) και με στόχο την εξεύρεση νέων διόδων επέκτασης, απλώνει για άλλη μια φορά τα ξερά του. Οι προλετάριοι, εντός κι εκτός των συνόρων, καλά θα κάνουν να του τα κόψουν.

*Η διαπίστωση αυτή προέρχεται από την ημερίδα με θέμα "Η επικοινωνία της Ελλάδας στη Νοτιοανατολική Ευρώπη - Πραγματικότητα & Προοπτικές", στην οποία και τονίστηκε η ανάγκη για ευρύτερη συνεργασία και συντονισμό των ελληνικών φορέων, όπως think tanks, ΜΚΟ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, κά που έχουν σημαντική παρουσία στην περιοχή. (Ελευθεροτυπία, 4 Ιουνίου 2008)..

νε αυτά; Φοβούνται μην αρχίσουμε να γεμίζουμε πτώματα τους δρόμους; Όμως όσο συνεχίζουμε να σκεφτόμαστε σαν πελάτες δεν θα γίνει ποτέ τίποτα. **Ποια μπουϊκοτάζ και μαλακίες, το αφεντικό, το κάθε αφεντικό, είναι αυτό που θα πρέπει να αναγκαστεί να πληρώσει την όλη κατάσταση.**

Όποτε μιλάμε για κρίση μιλάμε ουσιαστικά για ένα σημείο καμψής, ένα σημείο που μετά από αυτό όλα θα είναι αλλαγμένα, αλλά και για ένα σημείο όπου όλα παίζονται. Έχει έρθει η στιγμή να σταματήσουν τα αφεντικά να παίζουν παιχνίδι σε άδαιο γήπεδο.

Καταλήψεις, δυναμικές συγκατοικήσεις, shoplifting, άρνηση της γκλαμουριάς, ταξική συνείδηση, αυτοαξιοποίηση, δυναμικές διεκδικήσεις, ταξικό μίσος, και να δεις που κάποια στιγμή θα φάει και το αφεντικό τις σφαλιάρες που ζητάει.

ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΑΝ ΠΕΛΑΤΗΣ

Δεν απασχόλησε σχεδόν κανέναν. Δεν έφτασε στα εξώφυλλα και στις τηλεοπτικές ειδήσεις. Ο λόγος δεν είναι η απουσία ειδησεογραφικού ενδιαφέροντος, κάθε άλλο, απλώς δεν είναι όλα τα θέματα για να συζητιούνται. Είτε γιατί δεν πρέπει να ξυπνήσει κανείς από τον ύπνο του με κάποια ενοχλητική αλήθεια, είτε γιατί ορισμένες ειδήσεις δεν ταιριάζουν καθόλου με το στεροτυπικά κατασκευασμένο ψέμα που έχουν χτίσει τα ΜΜΕ, είτε γιατί απλώς με παιδί μου δεν είναι ανάγκη να λέγονται και τα πάντα.

Μεταφέρουμε από ένα μικρό μονόστηλο/άρθρο της 'Καθημερινής' στις 16/5/08, μία απο τις πραγματικά ελαχίστες αναφορές στο γεγονός:

"*Δράστης ένας εικοσιετράχρονος Αλβανός και θύμα ο ελληνικής καταγωγής εργοδότης του. Τα κίνητρα ήταν οικονομικά και η αστυνομία συνέλαβε τον νεαρό... Μέσα από τα blogs στο Διαδίκτυο επιχειρείται η ηρωοποίηση του νεαρού διότι σκότωσε έναν Έλληνα! Τα ιστολόγια μεγάλων εφημερίδων, στα οποία παρεμβαίνουν για να καταθέσουν τις απόψεις τους καθημερινά εκατοντάδες αναγνώστες, αλλά και προσωπικά ηλεκτρονικά σημειωματάρια, πλημμυρίζουν μίσος... Το θύμα είχε "βεβαρημένο" βιογραφικό: Έτρεχε στις φλέβες του ελληνικό αίμα και άρα ήταν κάκιστος εργοδότης -άλλωστε οι περισσότεροι Αλβανοί θεωρούν συλλήβδην τους εργοδότες τους στην Ελλάδα δυνατότες και ρατσιστές- και ήταν συγγενής, με το ίδιο μάλιστα επώνυμο του ομογενούς δημάρχου της Χειμάρρας, τον οποίο κάποιες αμφιλεγόμενες δηλώσεις και ενέργειες τον έχουν φέρει στο στόχαστρο του αλβανικού εθνικισμού".*

Δηλαδή ένας νεαρός αλβανός σκότωσε τον έλληνα - αφεντικό του και αυτομάτως θεωρήθηκε αντιρατσιστής ήρωας. **Διάφορα μπορεί να πει κανείς για την πράξη του νεαρού και τα κίνητρό της, εδώ θα πούμε για την αντιμετώπιση του κόσμου αλλά και την απορία του έλληνα δημοσιογράφου.** Εντάξει, μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσε να απορήσει κάποιος για το μίσος των αλβανών εργατών εναντίον των ελλήνων - αφεντικών τους, γιατί μόνο εδώ το να βάλεις κάποιον να δουλεύει για 12ωρα απλήρωτος, κυνηγημένος, χωρίς να μπορεί να βγει από το σπίτι, πάντα θύμα, πάντα κυνηγημένος θεωρείται πράξη φιλοξενίας. Μόνο εδώ το να βρίζει ο δάσκαλος τους αλβανούς μαθητές μέσα στην τάξη θεωρείται παιδεία, το να ουρλιάζει κάποια σκατόγρια στα μούτρα των μεταναστών "να πάτε στον τόπο σας, βρωμάτε", καθώς όλοι επιδοκιμάζουν, θεωρείται λεβεντιά. Το πογκρόμ που ξέσπασε στις 4/9/2004 με νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες ήταν μέσα στο αθλητικό πνεύμα, άντε να επρόκειτο για μια μικρή παρέκκλιση, αλλά "κι αυτοί κουνιόνταν".

Αλλά κι όταν γυρίζουν στον τόπο τους έχουν να αντιμετωπίσουν και πάλι έλληνες -αφεντικά / κατακτητές, ελληνικό στρατό, ελληνική μαφία. **Ιμπεριαλισμός εντός και εκτός των συνόρων.** Γιατί λοιπόν οι αλβανοί εργάτες μισούν τα ελληνικά αφεντικά τους; Έλα μου ντε; Μάλλον θα είναι ξενόφοβοι ρατσιστές. Από την άλλη, βέβαια, είναι και δικιά μας υποχρέωση να μην παρεκκλίνει ποτέ ούτε ένα χιλιοστό μίσους από τον ταξικό του δρόμο, και στις δύο μεριές των συνόρων, σε όλες τις εθνικότητες.

